

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
 שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
 יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

טיפ כפול

הרב אברהם קיס

הרבנית חנה, שהתגוררה ברח' פרזידנט; היא הייתה אמו של הרבי.

באחת הפעמים שבהן הלכתי לשם, הרבי בעצמו פתח את הדלת. הוא הביט בי ושאל, "מה יש לך שם?" ואני עניתי, "יש לי את ההזמנה... מחנות המכולת".

בזמן שהכנסתי את הארגזים אל תוך הבית - היו שם כמה וכמה - ראיתי שהרבי הסיר את ה'קפוטה' - המעיל הארוך - שלו, והחל לפרוק את כל המוצרים מהארגזים. הייתה בידו רשימה של כל הפריטים שאמו הזמינה, ואחרי שווידא שהכל הגיע, הוא החל לשים את הדברים במקום.

אחרי שסיים, הוא העניק לי עשרה דולר בתור טיפ. כשיצאתי משם הייתי בהלם ממש. איש מעולם לא נתן לי טיפ גדול כל כך קודם לכן! כשיצאתי החוצה, עמדו שם כמה חסידים, והם מיד שאלו אותי, "האם קיבלת טיפ מהרבי?" עניתי להם שכן. כאשר הראיתי להם את השטר על פי בקשתם, הציע אחד החסידים, "מה דעתך שניקח אנחנו את השטר הזה של עשרה דולר, וניתן לך במקומו שטר של עשרים?"

מבחינתי, זו הייתה עסקת המאה. בדרך כלל היה לוקח לי חודש שלם להרוויח עשרים דולר! רצתי הביתה נרגש כולי, וסיפרתי לאמי את כל הסיפור. מיד יצאנו לחנות של פלאם, חנות הבגדים, כדי לקנות את החליפה החדשה שכבר מזמן שמתי עליה עין.

אחרי שאבי חזר באותו יום מהעבודה וראה את החליפה החדשה, הוא ביקש לדעת "מי כאן זכה בהגרלה?" סיפרתי לו על הטיפ שנתן הרבי, ועל מה שקרה אחר כך עם החסידים. על אף שאבי לא היה חסיד חב"ד בעצמו, הוא לא היה מרוצה מכך שמיהרתי למכור את הדולר של הרבי.

ולדתי בשנת תש"י (1950) בשכונת ברונזוויל, הגובלת בשכונת קראון הייטס שבברוקלין, ניו יורק. עול הפרנסה לא היה קל עבור הוריי, שניהם ניצולי שואה, ולכן כבר מגיל צעיר התחלתי לעבוד בשעות הפנאי, אחרי בית הספר, כדי להרוויח מעט כסף לדברים שרציתי לקנות, למשל צעצוע או ממתק, אופניים או חליפה.

אחת העבודות שבהן עבדתי הייתה בלדרות - ביצוע משלוחים עבור חנות המכולת. הייתי לוקח עגלת תינוק, מעמיס עליה את ההזמנה ומביא את המצרכים לבית הלקוח. בעל המכולת, מר סטילרמן, היה משלם לי רבע דולר תמורת כל משלוח, וגם הייתי מקבל טיפ מהלקוחות עצמם - עשר או עשרים סנט. בדרך כלל, עד סוף השבוע היה מצטבר אצלי סכום של כחמישה דולרים - סכום נכבד למדי בשנות תש"כ (1960) המוקדמות, כאשר מחירה של חליפה עמד על כעשרים דולר.

אחת הלקוחות הקבועות של מר סטילרמן הייתה

«

אינני יודע כיצד קרה הדבר, אך כבר בשבוע שלאחר מכן, הותקנו "לוקרים" בישיבה, ומאז שוב לא נאלצתי להיסחב מדי יום עם כל אותם הספרים. הרבי הקל על חייו של נער צעיר.

אף שהייתי אז רק ילד, הבנתי שהוא היה מנהיג. ראיתי את הכבוד העצום שבו מתייחסים אליו החסידים, וכאשר הוא הביט בי, חשתי שאני נמצא בנוכחותו של אדם יוצא מגדר הרגיל, אדם מאוד מיוחד - אדם גדול. ואף על פי כן, לא חשתי שום פחד או רתיעה מפניו. הוא גרם לי לחוש מאוד בנוח. הוא ידע כיצד להתייחס אפילו אל ילד קטן.

הייתה לרבי רגישות בלתי מצויה, וזיכרון יוצא מן הכלל. אף שלא נמניתי בין חסידיו - הייתי רק נער השליחויות - הוא זכר את שמי, והוא השקיע מאמצים כדי לגרום לי להרגיש מיוחד. לעולם לא אשכח אותו.

אבי היה אומר לי ללכת להתפלל ב-770 - בית הכנסת שבמרכז חב"ד העולמי על שדרת איסטרן פארקוויי מספר 770. הוא היה אומר, "זה מקום טוב להיות בו, משום שהרבי נמצא שם. אפילו היום, כאשר בגשמיות הוא כבר לא נמצא שם, הרבי נמצא שם ברוחו".

ואני חש זאת בבירור עד עצם היום הזה.

הרב אברהם קיס הוא מנהל מסעדה ושירותי קייטרינג. הוא רואיין באולפני 'המפגש שלי' בחודש שבט תשע"ו (2016).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ב (1982) — הרבי דיבר בתוקף על החשיבות שבשמירת שיעורי הלימוד היומיים שתיקן אדמו"ר הרי"צ בחומש, בתהלים ובתנאי (חת"ת), ודחה טענות שונות שאנשים מעלים כתירוץ על כך שאינם מתמידים בכך. הוא אמר כי לימוד שיעורי החת"ת הוא היסוד, ואפילו מי שמתקשה למצוא הנאה בלימוד היומיומי, חייב להתמיד בכך מתוך קבלת עול. כ"ז באדר

1 התוועדות תשמ"ב חלק ב, עמ' 1037

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

כשבועיים אחר כך, לקח אותי אבי להתוועדות של הרבי. היה זה בסיום אחד החגים, והרבי נהג אז למזוג יין מהגביע שלו לכל הנאספים שהיו עוברים לפניו אחד אחד - 'כוס של ברכה' קראו לזה - וגם אנחנו נעמדנו בתור בין כולם. כאשר הגענו אל הרבי, שאל אותו אבי, "האם אתה מזהה את בני אברהם יצחק?" הרבי חיך וענה, "בוודאי, הוא הביא את המצרכים מהמכולת לאמי". ואז אבי סיפר לו שבתור ילד צעיר, לא ידעתי להעריך את החשיבות שבמענק עשרת הדולרים שנתן הרבי, ולכן מכרתי אותם תמורת עשרים דולר אחרי שיצאתי החוצה. אני די התביישתי, אך הרבי רק חיך, כאילו שכל העניין נראה בעיניו כמשהו די משעשע.

לאורך החודשים שאחרי זה, הבאתי עוד כמה פעמים משלוחים אל הרבנית חנה, אך לא פגשתי שם את הרבי. ואז, יום אחד הגעתי והוא היה שם. הוא פתח את הדלת וברך אותי לשלום, "אברהם יצחק, מה יש לך שם?"

בדיוק כמו בפעם הקודמת, הכנסתי את הארגזים והוא פרק אותם. שוב הוא העניק לי שטר של עשרה דולר, אך הפעם הוא הוסיף ואמר, "הנח את השטר הזה בכיסך, ושמור אותו". אחר כך, העניק לי הרבי שטר נוסף של עשרה דולר, ואמר, "ואת זה, אתה יכול למכור לחסידים שבחוץ".

תארו לעצמכם!

כעבור כשנה, כשצעדתי פעם לאורך שדרת איסטרן פארקוויי בדרכי לבית הספר, תוך שאני גורר אחריי ערימת ספרי לימוד, ראיתי את הרבי מגיע לקראתי. הוא עצר, בירך אותי לשלום, ואז העיר, "זהו בהחלט משא נכבד שאתה נושא שם אתך! באיזה בית ספר אתה לומד?" עניתי שאני לומד בישיבה של חסידי באבוב. "האם אין להם שם 'לוקרים' - תאי אחסון אישיים לשים בהם את הספרים שלך?", שאל הרבי. אמרתי לו שאין. בתגובה אמר לי הרבי, "בבקשה לך אל האדמו"ר מבאבוב, ומסור לו שפגשת אותי, ושאני אמרתי שצריך שהישיבה שלו תרכוש 'לוקרים'".

עשיתי כפי שהורה לי הרבי. הלכתי לביתו של האדמו"ר מבאבוב ברחוב ברוקלין, ומסרתי את ההודעה: הרבי מליובאוויטש אמר שהישיבה צריכה לקנות 'לוקרים'".

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015